

at vi ogsaa dristig kunne lade dem selv om, hvorvidt de ville gaa vest eller øst om Nislevgaard. Et Medansvar ville vi altid faae, naar vi give dem en fast bestemt Linie, som de skulle anlægge Banen efter, og jeg synes, at det er urigtigt. En anden Sag er det, hvor man anlægger Baner væsentlig for Statens Penge, og jeg vil sige, at jeg anser denne Egn for at være ligejaa berettiget som andre til at faae en Statsbane; men naar en Egn tilbyder selv at anlægge en Bane, uden nogen Udgift for Staten, bør vi ogsaa tage det Hensyn til den, at vi give den saa fri Hænder som vel muligt. At deres Hænder ikke blive meget fri, kan man allerede se af Bemærkningerne til Lovforslaget, men jeg synes ikke, man skulde binde dem mere, end de allerede ere det, og jeg kan derfor ikke stemme for Endringsforslaget, men maa ønske det forkastet.

Berg: Nei, jeg skal ikke tage den meget ærede Ministers Bistand i dette Punkt ilde op, saa meget mindre som det forekommer mig, at der ved redresseres kun en vis Feil i Redaktionen af det første Stykke i § 1; thi efter mit Skøn passe Motiverne og Lovforslaget ikke saaledes sammen, som man skulde have ventet. Jeg finder altsaa den høitærede Ministers Bistand paa dette Punkt haade isølge selve Redaktionen og ifølge Stillingen overordentlig naturlig. Det ærede Medlem, der sidst talte, vidnede gennem hele sit Foredrag om, at han ikke havde været tilstede ved Sagens første Behandling, og det viste da ogsaa de mærkværdige Konklusioner, han drog af forskjellige af ham opstillede Præmisses. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind derpaa, men kun sige, at det er en løierlig Opfattelse af det ærede Medlem, at man paatager sig Ansvar ved at spise Koncessionsøgnernes Ønske; jeg tror, at det er ved at handle mod deres Ønske, man paadrager sig Ansvar, men det ærede Medlem har fundet ud, at man paatog sig et Ansvar, hvis man fulgte deres Ønske. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at der kræves et stærkt uvilket Lokalkjendskab til Egne for at fastslaa Retningen Øst om Nislevgaard, men det er ogsaa gennem mangeaarige Undersøgelser af Terrænet af Teknikere, som Koncessionsøgnerne have benyttet, at man er kommen til at fastsætte denne Retning, og det er paa denne Retning og disse Undersøgelser, at Pengene ere staaede tilveie til Anlæget, saa det er viist med klingende Mønt, at de have stølet paa det Kjendskab, de have erhvervet til Egnen. Det interesserede mig særlig at høre de ærede Medlemmer for Odense Amts 5te Valgkreds (Bernsen) og 1ste Valgkreds (Koch) idag. Forleden traadte de stærkt op mod denne Banes Retning, vare bestemte Modstandere af den, men da det lod til, at de fik fem Mand med sig til at behandle Sagen paa den Maade, kunde de se, at det ikke vilde lykkes. Nu have de idag uldstændig forandret Taktik. De ærede Medlem-

mer sige nu: Det er jo en Selvsølge, at den Retning, der her foreslaas, ogsaa bliver den endelige Retning; vi ville ikke lægge Hindringer iveien for denne Linie. Det ærede Medlem for Odense (Koch) var aldeles forvisset om, at der kunde ikke blive nogen anden Retning, og var ogsaa forvisset om, at den meget ærede Minister vil komme til at udføre Banen. Men naar det er saa, at de ere komne bort fra deres Modstand imod Retningen, forstaar jeg ikke, hvorfor de kunne have saa Meget imod at fastslaa denne i Loven, de ere jo nu enige med os Andre, kun at de finde det mindre nødvendigt at udtale det i Loven. De ere saa sikre paa denne Retning, hvorimod vi, som ere mindre sikre paa Retningen, for alle mulige Tilfælde ønske dette fastslaaet. Der er kun en lille Forskjel i Overflodighed eller Iffe-Overflodighed mellem os; ellers ere vi enige. Men hvorfor da ikke udtrykke sin Tante saa stærkt som muligt? De Herrer behøve blot at rejse sig for Forslaget; men ganske vist, de kunne ogsaa blive siddende, hvis de ønske det udtrykt mere vagt. Stillingen er vistnok i Virkeligheden den for de Herrer, at de ville ønske, at der blot stod: Eneret paa en Bane fra Odense til Bogense, og at saa om muligt under Forhandlingerne her Motivernes hindrende Kraft bortryddedes, for at de, naar Loven udkom, paany kunde forsøge paa at optage de hidtil mislykkede Forsøg paa at faae den nu foreslaaede Retning forpurret og dermed Sagen forpurret indtil videre. Jeg benægter ikke deres Ret dertil efter den Erklæring, de tidligere have givet; men jeg vil betragte det efter Sagens Stilling som mærkværdigt, om Lovgivningsmagten vil fremme Sagen med saadanne Udgifter. Det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgkreds (Bernsen) veed meget vel, at han siden første Behandling har tilskrevet vedkommende Udvalg og foreslaaet det en Forandring i Linien eller Forhandlinger derom, men har modtaget det Svar fra det, at der ikke var Tale om, at det kunde gaa ind paa nogenjomhelst Forandring af Linien. Han veed meget vel, at, hvis der i dette Dødblik skulde stemmes, vilde de tre Fjerdedele af Amtsraadet, som to Gange have bevilget Penge just for denne Linie, stemme med os for at faae denne fastslaaet i Loven, og hvis Koncessionsøgnene eller Forretningsudvalget skulde stemme, vilde de alle som En absolut stemme for, at dette skulde optages i Lovforslaget. Og hvorfor? Fordi de da, naar Lovforslaget er færdigt, kunne begynde paa Udførelsen af Loven, uden at der bliver Tale om noget Forsøg fra nogen Side paa paany at optage Mæglingsforsøg og beslige, hvorved Tiden kunde glide hen, og Overslaget tabe i Soliditet og muligvis for en Del vælte overstyr. Just derfor ønske de det og sige: Vi staa os bedst ved denne Linie, nu da Sagen er prøvet og kan anses for god, og Linien er forsvaret, og just for